

[Niels Helveg Petersen.]

har skullet høre hårdt fra socialdemokraterne. Jeg må sige, at jeg finder den socialdemokratiske kritik på dette område urimelig og ulogisk. Når jeg ser tilbage på kæden af lovforslag, socialdemokratiet har fremsat, når jeg ser, hvorledes man har modsat sig besparelser, så kan jeg ikke nå til andet resultat — hvis der da skal være mening i den oppositionspolitik, socialdemokratiet har ført, hvis man ikke vil løbe fra den — end at en gennemførelse af den socialdemokratiske linje ville have ført til en større stigningstakt i de offentlige udgifter. Det tror jeg vi nogenlunde kan være enige om. En større stigningstakt i de offentlige udgifter ville ikke have mindsket behovet for en stram finanspolitik. Det er jo ikke sådan, at man så kunne have undladt at føre en stram finanspolitik, tværtimod. Jo stærkere stigningstakten er i de offentlige udgifter, jo stærkere krav stiller man også til finanspolitikken, altså for at sige det populært: til kasseoverskuddet. Jeg tror ikke, man kan sige det sådan, at man bare ville have ført en mindre stram finanspolitik og brugt af kasseoverskuddet; tværtimod ville netop en stærkere stigning i de offentlige udgifter have stillet stærkere krav til finanspolitikken og have gjort det endnu vanskeligere for erhvervslivet at gennemføre sine erhvervsmæssige investeringer. Det ville ikke have været nogen hjælp for erhvervslivet, at vi havde haft en stærkere stigningstakt, end vi har haft; den har faktisk været overordentlig betydelig.

Hr. Per Hækkerup angreb statsministeren for to ting: for Nordeks forlis og for indkomstpolitikken, som havde haft manglende succes i hr. Per Hækkerups udlægning. Det var jo ikke nogen kritik af statsministeren, der her kom til udtryk, for hr. Per Hækkerup ønskede jo ikke Nordeks forlis, og hr. Per Hækkerup ønskede jo ikke en succesfyldt indkomstpolitik. Det var altså ikke nogen kritik af statsministeren. Det var noget, som faktisk var meget værre. Det var ren og skær skadefryd, og det synes jeg egentlig ikke klædte hr. Per Hækkerup særlig godt. Men det er jo nok signalet til valgkamp, og dér må vi jo tage den slags ting med. Jeg frygter, at valgkampen som sædvanlig vil blive præget af den slags overdrivelser. Vi havde et eksempel på det før-

leden dag, da hr. Grünbaum uden nogen form for dokumentation påstod, at hele det erhvervsøkonomiske billede var præget af stagnation. Efter vor opfattelse bør debatten dreje sig om, hvad partierne vil efter valget. Vi har lagt vore forslag frem. Vi mener, de er realistiske. Vi mener, de viser en vej igennem betalingsbalancevanskelighederne, samtidig med at reformlinjen fastholdes.

Ømann: Jeg skal tillade mig at vende tilbage til de lovforslag, der egentlig er på dagsordenen her. Jeg må sige, at udvalgsbehandlingen har været lærerig, ikke så meget på grund af regeringens talmateriale, der allerede i så rigt mål blev citeret herfra i tirsdags, ikke på grund af det økonomiske sekretariats dygtigt redigerede årsoversigt og heller ikke på grund af den udenvælts fra kommende, men fra samme nære sted hidrørende OECD-rapport, vor karakterbog, men jeg må nærmest sige på trods af disse omsvøb, for hvad er den politiske kerne i sagen om denne udskrivningsprocent? Ja, det er jo den, at VKR for at retfærdiggøre sin hidtidige finanspolitiske linje måtte vælge at holde fast ved en udskrivningsprocent på 91.

Regeringen ønskede at tegne et billede af fasthed. Den regnede med, at socialdemokratiet ville godtage disse 91 pct., fordi det ville være godt for socialdemokratiet at starte fra et højt udgangspunkt med penge i kassen, hvis dette parti skulle overtage ansvaret for den økonomiske politik, og vel også fordi socialdemokratiet ikke turde sejle op mod løse påstande om økonomisk uansvarlighed. Her må man jo sige, at VKR regnede rigtigt. Socialdemokratiet skrev bag på vekselen og velsignede derved vigtige dele af VKRs økonomiske tankegang. Her måtte altså LOs tale om stigende og truende arbejdsløshed komme i anden række, her gik socialdemokratiets kritiske bemærkninger om VKRs uhæmmede benyttelse af skatteskruen fløjten, her forstummede al tale om finanspolitikken utilstrækkelighed. Hvis jeg må misbruge et citat, kan man vel sige, at hr. J. O. Krag beskattede sig ind i himmerige. Men hvad er kernen i sagen for skatteyderne og for vælgerne? Det er den, at det billede, som regeringen prøvede at tegne, at man ville opretholde det samme,